

Ευρωεκλογές 2024: Σκέψεις για μια Κυριακή με αριστερή μελαγχολία

Ανήκω μάλλον στο μεγαλύτερο κόμμα της Ελλάδας, δηλαδή το κόμμα των αριστερών που θα πάνε να ψηφίσουν κάτι, με βαριά καρδιά για αυτό και η αμηχανία με εμποδίζει να τοποθετηθώ με μια στέρεη θέση για το ποια είναι η καλύτερη δυνατή επιλογή σε αυτές τις Ευρωεκλογές.

Έχοντας όμως συνείδηση του timing και της (όποιας) επιρροής ασκούμε στη δημόσια σφαίρα, θέλω

να πω ότι αυτό που μετράει σε αυτές τις εκλογές είναι πρώτα από όλα να στηριχθούν πολιτικά σχέδια που έρχονται σε ρήξη με τις στρατηγικές επιλογές του κεφαλαίου.

Κατά τη γνώμη μου οι περισσότερες από αυτές οι επιλογές της αστικής τάξης αφορούν το να μην αμφισβητηθούν τα μνημονιακά κεκτημένα των «από πάνω». Άρα η αστική τάξη θέλει να μην αμφισβητηθούν: ο βασικός μηχανισμός ακρίβειας, δηλαδή το χρηματιστήριο ενέργειας, οι ιδιωτικοποιήσεις, η εξυπηρέτηση χρέους, η ελευθερία του τραπεζών να κάνουν ότι γουστάρουν και να αρπάζουν σπίτια και φυσικά η απορρύθμιση των εργασιακών σχέσεων.

Μία ακόμα σημαντική στρατηγική επιδίωξη είναι οι εξορύξεις, είτε αυτό αφορά την Χαλκιδική είτε κυρίως το Αιγαίο. Το δεύτερο ειδικά παράδειγμα είναι καθοριστικό γιατί πέραν του ότι μια εξόρυξη τέτοιας κλίμακας θα συμβάλει στην καταστροφή του πλανήτη μας, ταυτόχρονα μπορεί να αποτελέσει παράγοντα πολεμικής εμπλοκής. Τέλος, μια ακόμα στρατηγική επιλογή της αστικής τάξης είναι η πρόσδεση στο NATO και στο Ισραήλ.

Στα περισσότερα ή σε όλα αυτά οι κύριοι συνδυασμοί που εκτιμώ ότι τοποθετούνται σωστά, είναι το ΚΚΕ, το «ΜΕΡΑ25 Ανατρεπτική οικολογική συμμαχία» και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Θα ήθελα να βρίσκονται σε αυτήν την λίστα όσο το δυνατόν περισσότερα μεγάλα πολιτικά κόμματα, όπως πχ η Νέα Αριστερά, όμως τα πρώην στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ επέλεξαν την χειρότερη δυνατή κατεύθυνση.

Φυσικά, με τα παραπάνω τρία κόμματα δεν έχω μόνο συμφωνίες. Ξεκινώντας από τις εξορύξεις, το ΚΚΕ έχει μια τελείως λανθασμένη αντίληψη, η οποία πέραν του ότι υποτιμά το οικολογικό κόστος, δεν ανοίγει μέτωπο με την κρατική προπαγάνδα για το απόλυτο «Δίκαιο της Ελλάδας».

Η σωστή γραμμή κατά τη γνώμη μου είναι ότι οι πόλεμοι για πετρέλαια είναι για «να σκοτώνονται οι λαοί για του αφέντη το φαί» και αυτό πρέπει να λένε όσοι θέλουν να εκφράσουν τα συμφέροντα των απλών ανθρώπων. Μόνο έτσι έχουμε ελπίδες να ροκανίσουμε την καταθλιπτική καπιταλιστική-εθνικιστική ηγεμονία που υπάρχει σε αυτό το ζήτημα και να στερήσουμε τη δυνατότητα από μια οποιαδήποτε κυβέρνηση να μας εμπλέξει σε πολεμικούς τυχοδιωκτισμούς.

Αντίθετα, στις εργασιακές σχέσεις ή στην ακύρωση εξώσεων, ενώ όλοι παίρνουν σωστή θέση το ΚΚΕ παίζει επί του παρόντος τον πιο σημαντικό ρόλο με την κινητοποίηση στον δρόμο, έχοντας φυσικά τα όριά του. Δυστυχώς, από την άλλη το ΚΚΕ έχει υποβαθμίσει ή και να εξαφανίσει τον στόχο του να ακυρωθούν άμεσα οι ιδιωτικοποιήσεις, κάτι που φάνηκε και μετά τα Τέμπη. Έτσι, η δημιουργία ενιαίου φορέα σιδηρόδρομων αποτέλεσε έναν στόχο μακρινό στον βαθμό που δεν συνδυάστηκε με τον στόχο της εθνικοποίησης, στο εδώ και στο τώρα. Εδώ έχουμε ένα Plot twist, καθώς το ΜΕΡΑ25 που αποστρεφόταν το κράτος και ο Βαρουφάκης που στο παρελθόν περιέγραφε διάφορες λύσεις σύμπραξης δημοσίου και ιδιωτικού τομέα, τελικά ενίσχυσε την αντίληψη του ενιαίου δημοσίου φορέα υποστηρίζοντας μάλιστα την άμεση εθνικοποίηση.

Δυστυχώς το ΜΕΡΑ25 και ο Βαρουφάκης παρότι αποτυπώνουν σαφή ριζοσπαστική στροφή κρατούν μια σειρά απ'τα βαρίδια του παρελθόντος. Από την στρατηγική απροσδιοριστία για το τι να κάνουμε υπερβαίνοντας τον καπιταλισμό μέχρι το ζήτημα της Ε.Ε. οι θέσεις του ΜΕΡΑ υπακούν σε ένα σαφές

μοτίβο. Έντονη ριζοσπαστικοποίηση σε σχέση με το παρελθόν, η οποία είτε στο νεφελώδες σχήμα του μετακαπιταλισμού, είτε στις άτολμες διατυπώσεις για το τι πρέπει να γίνει με την Ε.Ε. βρίσκει τα όρια της πολιτικής παράδοσης του Βαρουφάκη.

Και είναι κρίμα γιατί αυτές οι ατολμίες δεν επιτρέπουν στις θέσεις του συγκεκριμένου συνδυασμού να αναπτύξουν την πλήρη δυναμική τους. Οι θέσεις αυτές σε χρηματιστήριο ενέργειας, εξορύξεις, Τεμπη, Κόκκινα Δάνεια κοντράρουν τη δεξιά ηγεμονία και είναι πραγματικά αναζωογονητικές για τον Δημόσιο Λόγο. Για αυτό, όσο και αν μου προκαλούν εκνευρισμό οι συνδικαλιές του Βαρουφάκη για τα «Γκουλαγκ» του ΚΚΕ, προσπαθώ να κοιτάζω τη μεγάλη εικόνα, στην οποία, το ΜΕΡΑ25 και ιδιαίτερα ο (σχετικά) ενωτικός συνδυασμός που σχημάτισε, βρίσκονται σε άμεση ρήξη με τις κεντρικές επιδιώξεις της αστικής τάξης και είναι σημαντικό αυτός ο συνδιασμός τους πόρους και τη φωνή να υποστηρίξουν αυτές τις θέσεις.

Για την Νέα Αριστερά δεν θέλω να προχωρήσω σε εκτενή έλεγχο των θέσεών της πάνω στα περισσότερα από τα παραπάνω ζητήματα καθώς δυστυχώς δεν αντέχουν σε αριστερή κριτική. Το πρώτο μου αντανακλαστικό θα ήταν τι να μας πει και ο Σταθάκης για τις εξορύξεις που έβαλε τόσες υπογραφές για την Eldorado. Δεν θέλω όμως να εστιάζω στο παρελθόν, παρότι αυτό πολλές φορές διαμορφώνει και το φάσμα ενδεχομένων του μέλλοντος.

Θεωρητικά θα μπορούσε η Νέα Αριστερά να έχει υποστηρίξει ότι τότε τα στελέχη της ψήφισαν & υλοποιούσαν τα μνημονιακά μέτρα γιατί αλλιώς ερχόταν η χρεωκοπία αλλά τώρα δεν έχουμε μνημόνιο, πολλά από αυτά θα τα ξηλώσουν. Προσωπικά διαφωνώ και για το ότι το μνημόνιο ΣΥΡΙΖΑ ήταν μονόδρομος και για το ότι δεν έχουμε (μετα)μνημόνιο. Λέω όμως ότι αν ήθελαν να πάνε αριστερά, υπήρχε ο τρόπος ρήξης (με το παρελθόν τους και με τον νεοφιλελευθερισμό) και μάλιστα αυτός σε ένα κόμμα του 3% δεν θα του κόστιζε και τίποτα.

Αντίθετα είδαμε τη Νέα Αριστερά να αναλώνεται σε συζητήσεις συμμαχίας με το ΠΑΣΟΚ και να μην μιλάει για ξήλωμα των νεοφιλελεύθερων μέτρων παρότι υπήρχαν φωνές στο εσωτερικό της που το πρότειναν ως κατεύθυνση. Ποιος είναι άραγε ο λόγος που ένα αυτοπροσδιοριζόμενο «αριστερό» κόμμα, το οποίο λειτουργεί σε μια ιδιωτικοποιημένη χώρα, αποφεύγει όπως ο διάολος το λιβάνι την θέση για άμεσες εθνικοποιήσεις ώστε να σταματήσουμε να είμαστε μια εφαρμοσμένη φαντασίωση της Θάτσερ και του Πινοσέτ;

Για ποιον λόγο δεν αμφισβητούν ριζικά το σκάνδαλο που λέγεται χρηματιστήριο ενέργειας;

Μόνο τα στελέχη της Νέας Αριστεράς ξέρουν. Άλλωστε γνωρίζουν καλύτερα από εμάς τους όρους του (μετα)μνημονίου.

Τέλος, για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, στην οποία είχα την τιμή να είμαι από τα ιδρυτικά μέλη, παρόλο που οι τοποθετήσεις της για τα θέματα που αναφέρθηκαν είναι οι πιο σαφείς και ριζοσπαστικές, δυστυχώς η στήριξη δεν δείχνει να μπορεί να αποτελέσει κεντρικό πολιτικό γεγονός λόγω και της χαμηλής δυναμικής της. Αυτό δεν θα με εμπόδιζε να στηρίξω την ΑΝΤΑΡΣΥΑ για ακόμα μια φορά με το βλέμμα στην επόμενη μέρα, στην συγκρότηση του χώρου της επαναστατικής αριστεράς. Δυστυχώς όμως

αυτή η επόμενη μέρα, δεν ταυτίζεται με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ η οποία είναι εμφανές πως δεν αποτελεί πλέον έναν οργανισμό με πραγματική καθημερινή λειτουργία, με συνελεύσεις που να συνεδριάζουν τακτικά και με δυναμικό που παρεμβαίνει ενιαία, παρά μόνο ένα άθροισμα συνιστωσών και την εκλογική τους αποτύπωση. Αυτό αν είναι μεταβατικό δεν είναι κακό, αλλά σίγουρα, δεν είναι και αρκετό. Και δυστυχώς η ΑΝΤΑΡΣΥΑ με τις πλειοψηφικά αποφασισμένες θέσεις της δεν αποτέλεσε μέχρι στιγμής καλό αγωγό για καμία από τις μεταβατικές/ενωτικές πρωτοβουλίες στην αριστερά, ή αν το έκανε, το έκανε σε ένταση με την κεντρική γραμμή, όπως έγινε πχ με τη συμμετοχή στην «Πόλη Ανάποδα» στη Θεσσαλονίκη.

Τι να (μην) ψηφίσουμε;

Σε μια τέτοια συνθήκη που κανείς από τους συνδυασμούς που κατεβαίνουν δεν μπορεί να μας ενθουσιάσει, εκτιμώ ότι η δέσμη κριτηρίων που αναφέρθηκε είναι σημαντική για να μας οδηγήσει στις επιλογές μας. Σε κάθε περίπτωση πρέπει να υπάρξει όσο το δυνατόν μεγαλύτερη συμμετοχή για να απονομιμοποιήσει τον εκλεκτό του κεφαλαίου στην Ελλάδα. Αυτόν που εξέφρασε με υπερβάλλον ζήλο τις πιο επιθετικές μερίδες των αστών και οδηγεί την κοινωνία μας στον πάτο της Ευρώπης, αναφορικά με τη φτώχεια: Τον Κυριάκο Μητσοτάκη

Είμαστε σε μια χώρα που κάθε νεοφιλελεύθερο μέτρο περνά παρά τις αντιδράσεις με βασικό νομιμοποιητικό παράγοντα το 41%. Δείτε για παράδειγμα το φοιτητικό κίνημα ενάντια στα ιδιωτικά πανεπιστήμια. Παρά τις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις η ηγεμονία που αποτυπώθηκε στο 41% δεν επέτρεψε στο κίνημα ούτε καν να φτάσει κοντά στην ακύρωση της ψήφισης.

Στα δημοσιογραφικά και δημοσκοπικά πηγαδάκια συζητιέται η ανησυχία με την οποία παρακολουθεί η κυβέρνηση ένα πιθανό Βατερλό με πτώση κάτω από 30% και την συνεπαγόμενη αχρήστευση του βασικού νομιμοποιητικού της παράγοντα να κάνει ότι γουστάρει.

Όμως μεγάλο μέρος των ανθρώπων που πλήττονται σκέφτονται να μην πάνε καν να ψηφίσουν, κάτι που δυστυχώς δεν επιταχύνει την πτώση της ΝΔ και έτσι δεν χτυπά έναν βασικό παράγοντα ηγεμονίας του κεφαλαίου. Φυσικά η πιο ισχυρή αντίθεση δεν είναι μια ψήφος μια Κυριακή, αλλά είναι η ενίσχυση των δυνάμεων που θα συγκρούονται έμπρακτα ενάντια στην υλοποίηση των σχεδιασμών τους. Όμως, η κάλπη στέλνει ένα μήνυμα ενίσχυσης ή αποδυνάμωσης πολιτικών σχεδίων. Για αυτό αξίζει πρώτα από όλα να ενισχυθούν έμπρακτα οι συλλογικότητες και οι κινητοποιήσεις που θα οργανωθούν το επόμενο διάστημα. Όμως μια μορφή διαμεσολαβημένης ενίσχυσής τους θα είναι και η εκλογική ενίσχυση των κομμάτων που τις στηρίζουν. Με λίγα λόγια, όσοι ακυρώνουν τις εξώσεις θα βρουν μπροστά τους τον Γολιάθ του καπιταλισμού με τα γκλομπ και τα κανάλια του. Αυτοί αξίζει να ενισχυθούν παρά τις επιμέρους διαφωνίες μας.

Για να το πούμε και αλλιώς: Όσο η ΝΔ μένει ακλόνητη, χωρίς αντίπαλο και χάνει μόνο προς τα δεξιά της, η ατζέντα θα μετατοπίζεται όλο και πιο συντηρητικά. Και τα πρώτα θύματα θα είναι οι πιο ευάλωτοι & ευάλωτοι.

Για αυτό, με την σαφή αμηχανία ενός αριστερού ανθρώπου που δεν συμμετέχει σε κανένα από τα κατεβάσματα θα επιλέξω την διατύπωση που επέλεξα και στις εθνικές εκλογές. Επομένως:

Πολιτικοί στόχοι: Ιούνιος 2024:

Να πέσει η ΝΔ κάτω απ'το 30%

Να μπει το «Μέρα25 Ανατρεπτική Οικολογική Συμμαχία» στη Ευρωβουλή.

Να ανέβουν ΚΚΕ & ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Να κάνουμε ένα υπέροχο πετυχημένο αντιρατσιστικό φεστιβάλ στη Σαλονίκη (20-22/6)

Να μην μπου οι φασίστες στην Ευρωβουλή

ΥΓ Καλό είναι να μπει το «Μέρα25 Ανατρεπτική Οικολογική Συμμαχία» στην Ευρωβουλή.